

Op reis door
Visioenenland

in contact met flora, fauna en deva's

Anitsa Kronenberg

Uitgeverij Angelo

© Anitsa Kronenberg
www.anitsakronenberg.nl

© 2016, Uitgeverij Angelo
Kanaalweg 33 – 205/206
2903 LR Capelle aan den IJssel
www.uitgeverij-angelo.nl

Foto omslag: 123rf.com

2^e druk
ISBN 9789079995363
NUR 720

Elk internetadres waarnaar in dit boek wordt verwezen, is op het moment van deze publicatie actueel, maar de uitgever kan niet garanderen dat een specifieke verwijzing blijft bestaan of wordt gehandhaafd.

© 2016 Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	1
Bewustzijn.....	5
Reizen.....	5
Wat zich niet kan uiten is kwetsbaar, geef het een stem.....	5
Het leven is een spel, het speelveld is de liefde.....	7
Waar droom je van?.....	8
Contact laten groeien.....	10
Eerste schreden.....	11
Eerste kennismaking met grootvader.....	12
Boom.....	13
Een wonderbaarlijke reis in de archetypenvelden.....	13
De schorpioenentest.....	15
De Aarde Godin.....	16
Het openen van mijn derde oog.....	17
Weer een behandeling van mijn derde oog.....	18
Wonderlijke genezing.....	19
Sprookjesreis.....	21
Lessen in helen.....	22
Planten als helpers.....	23
Lessen met licht.....	23
Op audientie.....	24
Uilenpoep.....	25
Truc.....	25
De schemen.....	26
Negatieve gevolgen van oordeel en afwijzing.....	27
Plantmannetjes.....	28
Holle eik.....	29
Helen is in liefde aanvaarden.....	30
Ziekte aanvaarden.....	30
Hoe ik mijn kraai verloor.....	30
De geur van voedsel.....	31
Het hart van moeder aarde.....	32
De eerste ontmoeting met mijn tijger.....	32
Hoe ik mijn beer ken.....	33
Subtiële vitaliteit in de natuur.....	33
Mijn eerste gesprek met een huis.....	34
Terloopse oefeningen.....	35
Zuiveren door te zijn.....	36
Herinnering aan het pareren van een aanval.....	36
Overgave.....	37
De lessen van heer Hsi.....	37
Het keren van een vervloeking.....	39
De vulkaandeva.....	41
De bronnymf.....	43

Vis	46
Dryaden leren kennen	47
Een dier in de voorouderlijnen	48
Tartarus	49
Tartarus pest opnieuw	53
Psychometrie	57
Toverstok	57
Excamerende stenen	58
Mijn tuin	58
Zelfzucht opruimen	60
Zonnestraaltje	61
Een ander huis spreekt	62
Verder met het huis	63
Hoofdpijn	63
Opnieuw hoofdpijn	66
Hart	66
De raaf en ik vallen samen	66
Bezoek aan een 'echt' huis	68
Toevallige visite	70
De onderwereld	70
Zieledelen	74
Zelfafwijzing die ziekte werd	75
Papa Zeewolf	76
De bergdeva	77
Een Lemurische steen	78
Metaalsteen	80
Drakenbloedboom	80
Niet alle reptielen zijn slecht, marteling in een zeer ver verleden	81
Krachtplek	83
Tegenstander	84
Ziek	85
Mie	86
Stenenveld	86
Het bos	87
Veerkracht en vernieuwing	89
De mieren	90
Zeenab	91
Het dierenveld	91
Gnomen en kobolden	92
Mist	93
Energie en toxinen	94
Neptunus	94
Onder het bos	95
Voetstappen	97
Schrijven	97

De beer van Louise	98
De kraai	99
Indiaans boete doen	101
De zendmast	103
Fukushima	104
Opnieuw de zendmast	105
Storm	106
Bosimpressies	107
Met andere ogen naar het bos kijken	108
Fluiten	108
De plantenwereld	108
Woud van glans en luister	110
Jezelf reinigen	111
Trommel	112
Pest ervering	113
Tocht naar het niets	115
Nog dieper het niets in	116
Plataan	117
Overstijgen	118
Gember	118
Vliegen	118
Eén van mijn oorsprongen	119
Gebroken teen	120
Nour	121
De cannabis deva	123
Ongehoorzaam	125
Honden incarnaties	126
Sammy, een bijna vertrekkend huishondje	127
Limoen's stervensproces	131
Twee stoute hondjes	131
Casula	136
Moedbesjes	137
Bedrukt	138
Pausibel's geneeskunsten	138
Boeketje	139
Lessen van Pausibel	139
Vorst toegift	141
Pausibel brult	142
De gemberdeva	143
Overpeinzing	145
Op de kop	145
Schade door grondwerk, bliksem en kappen	146
Een vastzittende voorouder	147
Galilil, een engel in vernomming	150
Astaroth	152

De duivel in Ayesha.....	157
Operatie trollentroon.....	159
Genade.....	162
Wetten van liefde.....	163
Het hart als trommel.....	164
De bij.....	165
De vuurgeest.....	167
De doden.....	169
Vogelvelden.....	169
Vlaamse gaai.....	172
De toekomst in het Nu.....	172
Oertijd.....	173
Meditatie voor de mensheid.....	177
De boodschap van de witte draak.....	178
Leegkloppen.....	179
Zon.....	180
Slot.....	181
Verklarende woorden.....	183
Over de Auteur.....	188

Voorwoord

Voorwoord

Op reis door visioenenland is een bijzonder boek. Het verhaalt van de geestelijke wereld die achter de wereld van de uiterlijke verschijnselen ligt en die in wezen de geestelijke structuur ervan vormt. Deze “binnenkant” van de natuur ontvouwt zich voor het geestesoog van de beschouwer als een “visioenenland”, dat naar believen kan worden bereisd. Anitsa verschaft zich gemakkelijk toegang tot dit land, en lichtvoetig en onbevangen gaat zij op avontuur. Zij beschrijft wat zij in het moment zelf met al haar zintuigen waarneemt, welke emoties zij ervaart, wat zij denkt met haar onderzoekende geest en wat zij in haar lichaam voelt. Zij bedient zich daarbij van een direct en heel eigen taalgebruik, waarin liefde en mededogen voor al het bestaande moeiteloos doorklinken. Het is deze klank die, mijns inziens, toont hoezeer zij geput heeft uit een zuivere bron. Opvallend is ook dat ze haar avonturen optekent vanuit het standpunt van de neutrale waarnemer, die, oordeelloos, zelfs haar eigen oordelen en vooroordelen observeert. Het vermogen om oordeelloos te kunnen waarnemen verleent haar werk in hoge mate objectiviteit, hetgeen versterkt wordt door het feit dat ze uitsluitend haar ervaringen laat spreken en niet uitgaat van enige theorie. Het maakt haar boek tot een waardevol document voor de mystieke wetenschap en kan een belangrijke bron van inspiratie zijn voor de filosoof en de natuurwetenschapper. In het navolgende zal ik dat duidelijk maken.

Anitsa is natuurgeneeskundig therapeute en op haar reizen wordt zij begeleid door gidsen die haar steunen in haar werk. Zij beantwoorden haar vragen, tonen haar de werkzaamheid van de geest achter de natuurlijke verschijnselen, delen met haar hun kennis en wijsheid, transformeren haar, of helen anderen door haar. Sommige gidsen zijn hoogstaande geestelijke leraren, anderen zijn meer aardegebonden entiteiten die zorgen voor de instandhouding van flora, fauna en hele ecosystemen. Zij tonen hun vermogen door haar mee te nemen op reizen waarbij grote afstanden in ruimte en tijd in een oogwenk worden overbrugd. Bijvoorbeeld naar gebeurtenissen uit een ver verleden, of naar plaatsen met een zo ijle structuur dat het verband tussen geest en materie nauwelijks nog aanwezig lijkt te zijn. De gidsen hebben allen een heel eigen manier van praten en van doen, wat hen zeer levend en authentiek maakt. Het eigen karakter is zo sprekend dat ik onwillekeurig sympathie voor hen heb opgevat. De gidsen maken Anitsa overigens duidelijk dat ze gehoord willen worden en met dit boek beantwoordt zij aan hun oproep en geeft zij hen een stem. En wat voor een stem! Als collectief laten zij zien dat geest en materie een eenheid vormen, dat het geestelijke zich uitdrukt in de stof en dat hun werkzaamheid wordt geleid door liefde. Dat zijn wel belangrijke boodschappen in een door het materialisme gedomineerde samenleving waar

de opvatting wordt gehuldigd dat de geest slechts een bijverschijnsel is van de materie voortkomend uit de complexiteit van neuronale netwerken.

De belevissen die Anitsa op haar reizen doormaakt zijn fascinerend en stemmen tot nadenken. Zo wordt ze op een van haar reizen door de matzwarte draak meegevoerd naar het Carboon, een tijdperk uit het geologisch verleden van enkele honderden miljoenen jaren geleden. Ze bevindt zich in een moerasbos en geeft een beschrijving van het planten- en dierenleven daar. Ze ziet de etherische lichamen van de planten door de stoffelijke vormen heen en neemt waar hoe de evolutie zich voltrekt. Het is een wisselwerking tussen de stoffelijke en de geestelijk wereld. De draak maakt duidelijk dat de etherische lichamen een ingeboren intelligentie bezitten die de ontwikkeling van nieuwe levensvormen stuurt, waarna hij ook nog aangeeft dat intelligentie de creatieve werkzaamheid van het goddelijke voorstelt. Op haar vraag of hier ook mensen zijn, verklaart hij dat de mens niet in stoffelijk vorm aanwezig is, maar wel in een etherische vorm.

Dit verhaal toont een aantal interessante metafysische aspecten van de natuur. Daar is bijvoorbeeld het merkwaardige verschil tussen de beleving van ruimte en tijd in de geestelijke wereld aan de ene kant en de materiële wereld aan de andere. In de geestelijke wereld blijft de informatie van vroegere gebeurtenissen bewaard en kan men onmiddellijk toegang krijgen tot die gebeurtenissen, waar en wanneer die ook maar hebben plaatsgevonden. In de materiële wereld, daarentegen, heeft men te maken met de pijl van de tijd die rigide één kant op wijst, namelijk naar de toekomst, wat zowel het reizen in de tijd als het zich verplaatsen buiten de tijd onmogelijk maakt. De dimensies van ruimte en tijd van de geestelijke wereld zijn kennelijk van een andere orde dan die van de stoffelijke wereld. Hoe het ook zij, de fascinerende mogelijkheid om informatie op te halen van gebeurtenissen die op een willekeurige tijd en plaats hebben plaatsgevonden zou kunnen worden ingezet bij de ontrafeling van de geschiedenis van de aarde en de kosmos. Dergelijk onderzoek vereist echter wel dat de waarnemingen door introspectie verkregen als waardevolle feiten worden geaccepteerd.

Een ander boeiend aspect van de reis naar het Carboon is natuurlijk dat van de evolutie van nieuwe levensvormen. Volgens dit verhaal wordt de evolutie van binnenuit gestuurd door een intelligente werkzaamheid en zijn nog niet verstoffelijkte levensvormen, voornamelijk hier de mens, al als blauwdruk aanwezig. Ergens anders schrijft Anitsa dat een soort kan uitsterven wanneer zijn blauwdruk wordt beschadigd, en dat die beschadiging optreedt door degeneratie van de ingeboren kwaliteiten van de soort. Sturing door een intelligente werkzaamheid en het bestaan van blauwdrukken van een soort duiden erop dat het evolutieproces zich doelgericht voltrekt. In de moderne

natuurwetenschap is geen plaats ingeruimd voor de werking van de geest in het evolutieproces en wordt elke op een doel gerichte verklaring van de evolutie van de hand gewezen. Volgens deze opvatting is de ontwikkeling van soorten in wezen het resultaat van blind toeval. Dit standpunt is echter onhoudbaar, al was het alleen maar vanwege de ontkenning van een onderlinge beïnvloeding van geest en materie. Daarom denk ik dat het van belang is om bij de studie van het evolutieproces de stelling van het niet-doelgericht zijn van de ontwikkeling van soorten los te laten en de geest als agens in dit proces te betrekken. Objectieve waarnemingen door introspectie verkregen zouden dergelijk onderzoek zeer kunnen bevorderen.

Het bovenstaande verhaal van de reis naar het Carboon is slechts een van de talloze parels die men kan opduiken in dit bijzondere boek. Ik gaf dit voorbeeld, omdat ikzelf nogal geïnteresseerd ben in de evolutie van het leven op onze planeet. Bij het lezen werd ik ook vaak aangenaam getroffen door uitspraken die in mijn beleving een inhoud hebben die van een universele waarheid getuigen. De juistheid ervan kan men ervaren als een spontane herkenning door het eigen innerlijke weten. Zo zijn er uitspraken over de betekenis en de rol van de wil, van de liefde, van het lijden, van ziekte en aftakeling, van het Zijn, van de mens, van de vreugde, enz. Bijvoorbeeld, dat negatieve krachten in wezen bondgenoten zijn, die alles doen om de mens zichzelf bewust te doen worden; dat aftakeling en verval een zuiverende en liefdevolle werking hebben, en dat acceptatie daarvan genezing brengt en de mens naar een hoger bewustzijnsniveau voert; dat lijden tot bewustwording leidt, en dat het de evolutie bevordert van de soort als geheel en ook van zijn omgeving; dat het uitgangspunt van iedere heling liefde is. Er komen ook uitspraken voorbij die opvallen door hun geheimzinnigheid en daardoor wonderschoon zijn. Zoals deze: "Liefde is de bindende factor van de tijden. Zonder liefde valt de tijd uit elkaar." Kortom, er is veel te ontdekken in dit beeldenrijke boek. Voor de lezer die zichzelf herkent in deze verhalen, kan het een waarachtige bron van inspiratie zijn.

Voor lezers die geen ervaring hebben met het verkennen van hun eigen innerlijke landschap, of onbewust de beelden uit dit landschap marginaliseren, kan dit een ongemakkelijk boek zijn. Er wordt hen geen theorie geboden, er is geen welomschreven denkkader om zich aan vast te houden, er is geen "buitenstaander" die de herkomst van de beelden verklaart, of de inhoud van de verhalen becommentarieert. De enorme beeldenrijkdom kan dan een stortvloed worden waarin de argeloze lezer verdrinkt. Ik ken dit gevoel zelf ook wel. Toen ik de weg naar binnen nog niet ontdekt had, kon ik de boeken van Carl Gustav Jung niet lezen. Ik had geen voeling met het begrip "onbewuste" en de beschrijving en afbeelding van archetypische

beelden herkende ik niet. Dat veranderde drastisch toen ik in dromen en in therapeutische sessies de onvoorstelbare uitgestrektheden van mijn innerlijke landschap leerde kennen. Sindsdien is Jung een belangrijk leermeester voor mij. Daarom hoop ik dat Anitsa's reisverslag voor de onervaren reiziger een aanzet zal zijn om een serieuze poging te doen om de weg naar binnen te ontdekken en het eigen innerlijke landschap in kaart te brengen. Daardoor wordt het proces in gang gezet dat tot individuatie leidt, d.w.z. tot het bewust worden van het Zelf. Bewustwording is de belangrijkste taak waartoe ieder individueel mens in dit leven wordt uitgedaagd. En dit is ook het onderwerp waar Anitsa telkens op terugkomt en waar het in haar boek in wezen om draait. Het belang van deze bewustwording komt tot uitdrukking in een tweetal inzichten, die misschien wel tot de mooiste behoren die Anitsa uit haar ervaringen verkrijgt, namelijk dat de mens, als in de stof gemanifesteerde soort met het hoogste bewustzijnsniveau, de grote taak heeft om tot voortrekker te dienen voor het hele evolutionaire proces en de verantwoordelijkheid heeft om de Aarde op een harmonieuze manier te beheren.

Dr. Paul van der Wal, paleontoloog en hermeans psychotherapeut

Bewustzijn

Bewustzijn

Ik ben in aanraking gekomen met werelden die niet in de stof zichtbaar zijn, maar wel, voor misschien wel iedereen, toegankelijk zijn. Dit boek biedt een blik in die andere werelden.

In dit boek wil ik de wezens uit die werelden aan het woord laten. Ik hoop dat mijn avonturen en gesprekken mogen inspireren, ontroeren en enthousiasmeren en dat men met meer begrip en respect met de natuur en onze moeder aarde zal omgaan.

Grappig zoals alles in cirkels verloopt. Mijn beelden ontvang ik totaal niet chronologisch. Uit de beelden die soms ver na elkaar opdoemen, is pas later de chronologie en samenhang te achterhalen. Alsof je bij elke spaak van de cirkel iets over een onderwerp ziet en pas als de cirkel weer rond is in de tijd bij dezelfde spaak het vervolg. Het hap snap wordt een steeds consistentere verhaal.

Ik kom vaak in heel glorieus situaties. Dat heeft niet zo zeer met mij te maken, maar met het feit dat elke ziel, dus ook de mijne, in wezen goddelijk is.

Als ik schouw neem ik waar in andere bewustzijnsvelden, ik noem ze zelf 'de andere wereld' of 'de oorzakelijke velden'.

Mensen (of dieren) die ik behandel 'stel ik op' op de 'helingsplaats'. Dat helpt mij met waarnemen. De waarnemingen zijn subjectief en symbolisch maar geven mij inzicht en aanwijzingen over wat te doen.

De voorplaat heb ik gemaakt tijdens een workshop intuïtief schilderen bij Alet Engelhard, kunstzinnig therapeute en kunstenaar in Bussum.

Reizen

Reizen

Wat zich niet kan uiten is kwetsbaar, geef het een stem

‘Train je verbeelding. Vind niets gek, wijs niets af, heb geen oordeel, aanvaard alles. Durf jezelf toe te staan te geloven, aan te nemen, dat je waarnemingen ‘kunnen’. Denken zet vast zodat heel veel waardevols verloren gaat, omdat het dan niet gekend mag worden op andere wijze dan vanuit het denken’. Dit is wat ik geleerd heb van de beelden en lessen die ik ontving vanuit de andere werelden. Toen ik door het hoogste goddelijke deel in mezelf de aanmoediging kreeg; ‘Geef dat wat zich niet kan uiten een stem’, besepte ik dat ik niet langer terughoudend hoefde te zijn om mijn ervaringen te delen. Wat zich niet kan uiten is kwetsbaar. Ik hoop mensen iets van de rijkdom van al hetgene dat zich niet met woorden verstaanbaar kan maken, mee te geven. Ik merk dat veel mensen het moeilijk vinden om hun innerlijke stem te vertrouwen omdat ze ‘nuchter’ willen zijn. ‘Zomaar iets geloven’ zou ze in hun eigen ogen tot ‘dom’ maken. Goedgelovig. Mensen die je eigenlijk niet serieus kunt nemen. Ze voelen weerstand en verzet tegen het irrationele of intuïtieve. Dat komt voort uit het feit dat je onderscheid maakt tussen jezelf, het ik of ego en de buitenwereld. Een typisch verschijnsel van de mens die zich identificeert met de dualiteit. Ik merk dat ik het schouwen alleen maar kan doen als ik geen enkel oordeel heb, laat staan een waarde oordeel. Ik neem waar, met compassie. En ik merk dat dat in mijn dagelijks leven ook mijn houding aan het worden is. Ik heb geleerd mezelf toe te staan de informatie die tot me komt, aan te nemen. Daardoor gaat het steeds meer vanzelf. Ook leer ik mijn eigen kleuring steeds meer uit te schakelen.

Het is niet zo dat ik ga fantaseren of dagdromen. De informatie die tot me komt voelt alsof het een combinatie is van een geschenk uit de andere werelden en een ‘bouwrijp’ zijn van mezelf. Ik creëer de voorwaarden waardoor de beelden als een soort genade tot me komen. Als iets mij raakt, onderzoek ik waarom het mij raakt, wat het in mij teweeg brengt waardoor ik zo reageer. Het is immers mijn eigen reactie die me dit gevoel oplevert al zijn we als mens geneigd te denken dat het komt door dit en dat en zus en zo. Maar nee, het voelen doe je zelf, het dit en dat en zus en zo zijn slechts de triggers om dit al diep aanwezige gevoel bewust te worden.

Mediteren heeft me geleerd goudeerlijk te zijn naar mezelf om zo te ontdekken dat alle oordelen, meningen en gevoelens die ik had over van alles en nog wat, alleen maar iets over mijn eigen opvattingen zeggen. Ik ontdekte

dat ik door mijn eigen bril keek en heb geleerd die meer en meer af te zetten. Zodra ik me daarvan bewust werd kon ik 'met andere ogen' leren ervaren. Ik merkte dat ik steeds minder 'kleuring' had in mijn oordelen. Ik werd transparanter. Maar hoe transparant en neutraal je ook op den duur wordt, ieder mens is toch zichzelf. Dat betekent dat ieder mens, dus ook ieder medium of mediamek mens, waarneemt met zijn eigen bril en kleuring. Dat is prima, maar is wel iets dat beseft moet worden. Ook dit boek zal zeker mijn eigen ruis laten zien.

In meditatie kreeg ik aanwijzingen. Over mezelf en hoe ik in het leven stond, maar naarmate ik het langer deed, ook over hoe ik mezelf en anderen zou kunnen helpen. Zo ben ik met 'helen' begonnen. Tijdens een heling (zie verklarende woorden) ga ik in de 'oorzakelijke velden' (zie verklarende woorden) op zoek, dat noem ik schouwen, naar wat iemand hindert, wat hem pijn gedaan heeft en wat nog steeds als pijn energetisch werkzaam is. Als ik dat vind, voel ik in of de pijn nog een boodschap heeft en mag ik het daarna transformeren tot een kwaliteit of geschenk. Ik heb deze gebieden de oorzakelijke velden genoemd omdat ik gemerkt heb dat mij hier oorsprongen, oorzaken en aanleidingen, van problemen in de materiële wereld worden getoond. Schouwen doe ik tijdens meditatie of tijdens wandelingen in het bos. Als ik tijdens helingen 'heel', dat wil zeggen transformeer, doe ik dat middels mijn eigen hart. Dat leverde me in het begin flinke hartritmestoornissen op.

Het leven is een spel, het speelveld is de liefde

Omdat ik steeds meer heel, dus eigenlijk transformeer, en zo steeds transparanter word, merk ik dat ik het steeds moeilijker vind om betrokken te worden in meningsverschillen. Ik begrijp beide kanten. Het is of ik boven de partijen sta. Niet uit hoogmoed. Maar omdat ik me in kan leven in beide standpunten en ik 'hoef er niets mee'. Ik kan het laten voor wat het is. Wij mensen worden op aarde in de gelegenheid gesteld om elke emotie en ervaring te mogen meemaken, te beleven en te doorleven. De 'goede' en de 'kwade'. In al het leed dat ik tegenkom zie ik dat de kern van alles toch de liefde is. 'Daders' zijn altijd ook slachtoffers. En zelfs de tegenkrachten hebben het effect om de mens te motiveren en te activeren. Ik leer hiervan om me te de-identificeren van een heleboel gedoe. Mijn stelling is geworden; het leven is een spel en het speelveld is de liefde. Ik weet dat ik me niet beschaamd hoeft te voelen over het feit dat ik vroeger (en nog steeds als ik eerlijk ben) ook oordelend was of me afsloot voor gevoelens van anderen. Dat hoort kennelijk bij het menszijn. Ik beschouw anderen die net zo zijn als

ik vroeger was, met begrip en compassie. Het feit dat ik vaak door mijn gidsen op mijn glorieuze goddelijkheid wordt aangesproken wil niet zeggen dat ik bijzonder ben of beter dan anderen. Ieder individu heeft deze kern en kan zich laten inspireren door dit hoogste deel in hem of haarzelf. Het is juist een uitnodiging aan de lezer om dat deel ook in zichzelf omhoog te halen. Mijn eigen leerproces was om de vreugde in mezelf te laten ontwaken en van daaruit in het leven te staan.

Wat ik in dit boek beschrijf heb ik uit mijn dagboeken gehaald. Het is niet De waarheid, het is slechts Mijn waarheid. Omdat het stukken dagboek zijn is het fragmentarisch. Ik heb geprobeerd zo nodig wat tekst en uitleg te geven, en het hier en daar wat begrijpelijker op te schrijven. Het beslaat een periode van een kleine tien jaar. Rond die tijd ben ik begonnen met mediteren. Ik heb een gemengd doel met dit boek. Ten eerste wil ik laten zien dat er overal bewustzijn is. Ten tweede wil ik laten zien dat dat bewustzijn door ieder mens waar te nemen is al is enige training wel op zijn plaats voor degenen die niet helderziend zijn zoals ik. Ten derde hoop ik iedereen die zich voor dit bewustzijn interesseert, te motiveren om zichzelf zo te openen dat ook bij hen de dialoog tot stand kan komen. Vooral in het begin van het boek vertel ik hoe ik zelf getraind werd door mijn etherische mentoren. Dit was best een langdurige periode. Het leek in eerste instantie vreemd en wonderbaarlijk maar het heeft me enorm veel opgeleverd. Door hierover te schrijven hoop ik dat anderen die met dit soort beelden geconfronteerd worden niet meteen aan hun gezonde verstand gaan twifelen maar zich hier ook in durven onderdompelen. Mijn waarnemingen zijn vaak vervlochten met mijn eigen lessen en processen. En aangezien mij zelf dat in de beginperiode moeite kostte, kan het zijn dat dat deel dan ook lastig leesbaar is. Ik hoop dat de lezer de sfeer kan mee beleven. De waarnemingen komen op diverse manieren tot mij. Door middel van meditatie, door middel van helingen en tijdens de boswandelingen met mijn hond als ik me aan het afstemmen ben. Achterin heb ik een lijst met door mij gehanteerde begrippen opgenomen, de 'verklarende woorden'.

Waar droom je van?

Ik bezoek de onstoffelijke velden nog geen tien jaar. Toch heb ik al diverse malen hints gekregen om mijn ervaringen in deze werelden in boekvorm aan de wereld te geven. Ook nu krijg ik de aanwijzing om de daad bij het woord te voegen tijdens een heling met een heel andere bedoeling, namelijk om te ontdekken wat er met Mira's slaapplek aan de hand is. Dochter Mira, op dat moment zeven jaar, heeft al geruime tijd slaapproblemen. Hoewel het nu goed

met haar gaat ontdek ik tijdens de heling dat de energie in haar bed geheel gericht is op alert en wakker zijn. Hoe moe je ook bent, zelfs als je ogen gaan branden van de behoefte aan slapen, de hersengolven blijven actief en je blijft in dat bed volledig klaarwakker. Kennelijk heeft het vele waken en bang zijn een veld van alertheid geschapen dat nu als stoorzender fungeert. Geen wonder dat Mira zegt dat ze nooit uitgerust wakker wordt. Voor ik haar bed en slaappleaats 'opstel' (zie verklarende woorden) maak ik eerst contact met ons huis. Aangezien ik al een tijdje geen contact heb opgenomen blijkt het huis zich nogal verwaarloosd en energetisch vervuild te voelen. Ik heb namelijk de gewoonte het huis regelmatig energetisch een 'poetsbeurt' te geven. Normaal gesproken werk ik met licht en ook nu help ik het huis op deze wijze om zich weer vitaal te voelen en ik zie dat het nu als het ware zijn waardigheid hervindt. Het rijst energetisch op uit kreukels en is weer een krachtig, stevig huis. 'Waar droom je van?' komt nu ineens mijn gedachten binnen. Wie zegt dit, het huis? Ik ben van mijn à propos. Gaat dit over 'mijn droom' en laat Mira met het moeilijke slapen zien dat ik mijn droom niet waarmaak? Wat is mijn droom eigenlijk... 'Huis, wat bied je mij als droom aan?' vraag ik omdat ik tenslotte toch met het huis in gesprek ben. 'Boeken. Spreekbuis. Ongestoord, zonder beperkingen schrijven', antwoordt het. Ik krijg heel veel licht te zien en ik besef dat ik me in het schrijven beperk uit terughoudendheid. Het is immers zo heilig voor mij, met wie en wat ik werk en reis in de 'andere wereld'. In hoeverre mag ik hier over vertellen en mijn geheimen prijs geven?

'Orden meer, ga werken als schrijver', zegt het huis en ik besef dat hier een omslag in mezelf nodig is. 'Geef het vaste dagen om er aan te werken. Het moet van de grond komen. Wéés ook schrijver! Als je dat helder hebt voor jezelf zal Mira kunnen dromen. Jij durft je droom niet in te gaan net zoals zij de slaap niet binnen kan gaan en malen en woelen en denken blijft tot jij ontdekt hebt wat je wilt. Laat dat meisje lekker slapen en orden je leven als schrijver. Begin!!' Aldus het huis. Daar kan ik het mee doen. In 'de andere wereld' heb ik een burcht van rozenkwarts (zie verklarende woorden). Sophia, één van mijn begeleiders, ontvangt me daar meestal. Ook nu, na de dringende boodschap van het huis, ga ik naar mijn burcht waar Sophia me lachend staat op te wachten, met, gunst, een zwierige veren pen. Deze rozenkwartsen burcht is mijn werkplek. Ik heb hem ontdekt toen ik de brokken rozenkwarts die ik voor het huis heb gekocht, energetisch ging reinigen en 'erin terecht kwam'.

Ik zet Mira's slaappleaats op de geneesplek. Ik behandel het bed en voel hoe je je er door de heling eindelijk kunt overgeven aan de slaap. Ik ben een beetje verdrietig dat Mira zo lang problemen heeft gehad. Vanwege haar angsten,

maar ook omdat ikzelf mijn droom niet leefde. Zij kon niet ontspannen en creëerde zo een veld van waakzaamheid, hoe moe ze ook was. Dat veld werd op den duur sterker dan haar eigen slaapprobleem en versterkte het alleen maar. Nu voel ik hoe het harde, onverzettelijke veld van alertheid plaats maakt voor lieflijkheid en vrede waarin Mira naar haar eigen dromen kan. Ik zie nu hoe ze innig tevreden slapend wegzweeft naar een sprookjeswereld met vriendelijke pratende dieren. Dan verschijnt opeens Eliphaus, 'haar' centaur. Hij heeft een dik boek en een inktpot bij zich en lacht veelbetekenend naar mij. Ik volg hem naar een prachtig bos. 'Jij bent toch Mira's gids?' vraag ik. 'Jazeker, maar ik heb jou ook wat te vertellen', zegt hij jolig. We komen bij een houten huisje. Daar klapt hij het boek op een tafel voor het huisje neer en zet de inktpot er naast. Dan haalt hij de veer van Sophia te voorschijn en breed lachend zegt hij; 'Je ontkomt er niet meer aan hè! Hier, zitten!' Met een armgebaar zwaait hij even rond. 'Is het niet prachtig hier? Heel inspiratief'. Hij lacht naar me en galoppeert weg. Ik ga verbouwereerd aan de tafel zitten. Ik besef dat ik eindelijk over deze wereld, de onstof, met alle informatie die er in besloten ligt, een boek moet schrijven. Omdat ik de intentie heb inderdaad de schrijf 'opdracht' aan te nemen ben ik het volgende moment weer in mijn burcht. Op de geneesplek zie ik de gelukkig slapende Mira in haar bed. Om haar heen hangt een 'dik', duidelijk waarneembaar veld van 'heerlijk slapen'. Lachend gebaart Sophia dat ik mezelf moet opstellen. Als ik dat doe zie ik hoe de zwierige zwarte veer voor mijn borst schrijfbewegingen maakt. Sophia lacht hartelijk. Ze noodt me uit aan de grote tafel en als ik zit zet ze een zware vijfarmige kandelaar voor me neer. Ik voel dat het een langdurig en gestaag proces is waar ik aan beginnen ga. "Visioenen", is het woord dat binnenkomt. Mm, 'het boek der visioenen', mijmer ik. "Op reis door visioenenland". Nu dat binnen is gekomen zie ik hoe Sophia ontspant en haar gerichtheid op mij, voor nu, kan loslaten. Ik ben geprepareerd. Ik mag beginnen!

Contact laten groeien

'Ik heb je al veel gegeven', zegt het goddelijkste deel in mij, 'Doe alsof het zo is dat je moeiteloos contact hebt met subtielere werelden'. En opeens begrijp ik dat dat inderdaad zo werkt. Als ik doe alsof ik mijn gidsen naast me heb en rechtstreeks met hen communiceer, dan schep ik dat en zal dat steeds sterker worden tot het vanzelfsprekend is geworden en dan is datgene dat ik doorkrijg niet meer alleen wens of fantasie maar iets dat voortkomt uit echte uitwisseling. Dit geeft me een heerlijk en dankbaar gevoel. Doen alsof het zo is, is zelf scheppen. Creëren in plaats van afwachten. Op die manier stimuleer ik het goddelijk scheppend principe in mezelf. Terugkijkend op deze

boodschap kan ik nu zeggen dat het waarheid is geworden. Ik ervaar mijn gidsen en helpers naast me als werkelijkheid.

Toen ik met mediteren begon kwam ik terecht in een gebied dat niet gekenmerkt wordt door stilte en het afwezig zijn van gedachten. Integendeel, ik ging op reis, ontmoette gidsen, van menselijke en niet menselijke aard, en kreeg allerlei proeven te doen, moest mezelf reinigen van pijn, verdriet en boosheid en kreeg geschenk na geschenk. Met veel geduld en liefde werd ik begeleid door de wezens die ik daar ontmoette. Ik merkte dat als ik vragen stelde aan de gidsen die zich aandienen, zij vaak heel andere antwoorden gaven dan waar mijn vraag over ging. Gidsen stelden mij ook veel vragen. Niet omdat zij iets van me wilden weten maar om me te leren mezelf dingen af te vragen en zo tot mijn eigen antwoorden te komen. In de tekst gebruik ik vaak het woord 'mijn' in de aanduiding van een gids of zelfs een engel. Uiteraard bedoel ik daarmee niet het bezittelijke van dat woord. Het is mijn manier van aangeven dat deze gids of engel zich geregeld met mij bezighoudt. Dankzij de proeven die ik aflegde, de ballast die ik aflegde en het effect van de geschenken die ik kreeg, heb ik langzamerhand een staat bereikt die je kunt vergelijken met ontvankelijk zijn. Ik voel me oneindig veel lichter en transparanter dan voordien. Ik draag geen lasten meer met me mee. Ik houd een meditatiedagboek bij dat voor mijzelf leest als een toverboek. Aan de hand van fragmenten hieruit hoop ik iets van die verrukkelijke magie over te dragen. Een weg die avontuurlijker en wonderbaarlijker is dan welk sprookje dan ook. In eerste instantie werd ik overweldigd door alle fantastische wezens en gebieden waar ik terecht kwam. Eerst dacht ik dat het kwam door de fantasie- en sprookjesboeken die ik met Mira las en dat ik het daardoor zelf verzon. Maar nee, het is de rijkdom van het bewustzijn, een oneindig gebied op zichzelf, dat in contact staat met de archetypes van de mensheid en met andere dimensies. Ik was geneigd het af te wijzen en te 'denken' dat het kwam door mijn voorliefde voor fantasie. Pas toen ik van mezelf mocht toestaan het waar te nemen zonder oordeel en zonder het te plaatsen, of in hokjes in te delen, kon deze wereld zich beter ontvouwen en merkte ik dat ik hiermee heel veel schitterende informatie in handen kreeg. Ik begon te beseffen dat intellect en ratio slechts gedeeltelijke zekerheid geven. En dat dingen vaak helemaal niet zo zijn als ze lijken te zijn. De echte waarheid ken je niet door denken en verstand. Ik ben niet paranormaal begaafd maar met mijn gewone huistuinkeuken mensenvermogens kom ik eindeloos ver omdat ik me niet meer laat beperken door wat mijn denken als acceptabel beschouwt.

Het vergde discipline om deze gebieden te leren kennen en verkennen, daarna er mijn weg te vinden en ten slotte er te mogen handelen. De beginperiode van fragmentarische en ultrakorte beelden maakte plaats voor aaneengeregen

beelden, ‘films’ en ‘weten’. Eerst was het voornamelijk visueel en begreep ik weinig van de beelden. Inmiddels heb ik geleerd te voelen en te weten wat ik allemaal te zien krijg. Soms kreeg ik niet de antwoorden die ik wenste en bleef ik vol vragen achter. Soms voelde ik me helemaal vervuld met de antwoorden en beelden. Bij nalezen realiseer ik me dat die rationeel gezien soms niet zo logisch lijken als ik ze voelde. De tekst kan daarom vragen oproepen. Mijn advies is; probeer zoveel mogelijk met het hart te lezen. Door gidsen werd ik telkens geholpen en geschoold. Wie weet ga ik ooit nog een boek schrijven over de helingen die ik dankzij hen nu toepas. Maar dit boek is de opening naar die andere wereld, een opstap.

Ik vertel veel over gidsen en hulptroepen. Dat kan een valkuil zijn. Je kunt je te veel op ze verlaten en zo verzuimen jezelf te ontwikkelen. Bovendien kun je gefopt worden. Als je teveel vertrouwt op gidsen en helpers leg je je kracht en het weten in hun handen, dus buiten jezelf. Ik heb ze echter (nog) nodig om mezelf te checken. En ik verdenk ze er van dat ze me stiekem nog steeds aan het veredelen zijn. Ik zie het als een wisselwerking: omdat ik me ontvankelijk opstel mag ik de beelden ontvangen. Het is een geschenk dat ik ze mag ontvangen. Door me te trainen in het afstemmen verbeter ik de voorwaarden om ze te ontvangen. De laatste tijd ga ik meer en meer in dialoog met mezelf, om zo tot de inwonende god in mezelf te komen en me daar uiteindelijk mee te identificeren. Steeds meer op eigen kracht zonder input van mijn gidsen, probeer ik in mijn werkelijke kracht te komen en zal de muur tussen de bron en mijzelf zo veel mogelijk wegvallen.

Eerste schreden

Tijdens vroege meditatie ontmoet ik geregeld een dikke Arabische gids met tulband. Vaak zit hij op een soort terrasje met uitzicht over een vallei. Ditmaal heeft hij een boek bij zich. Ik heb legio vragen en hij zegt; ‘Doe het boek maar open’. Er komen een paar ladders uit het boek. ‘Kies maar’, zegt hij. Ik kies een ladder die naar beneden leidt en ik kom in gebieden die voor mij dan nog volkomen onbegrijpelijk zijn. Beneden aangekomen zie ik een grote beer die in een reus verandert. Hij zit klem in een heel klein kamertje. Niet begrijpend ga ik weer naar boven. Ik ben niets opgeschoten, heb geen antwoorden. Maar de Arabier geeft aan dat ik weer naar beneden moet, naar dat kleine kamertje. De reus moet eruit want die staat voor ‘belemmering’. Ik laat de reus uit het kamertje gaan en vanzelf vergroei ik met hem. Hij/ik blijkt nu tussen een eindeloze rij terracottapotten te staan. Met kracht slaat hij/ik die allemaal stuk. Ik krijg te horen; ‘Dit is ballast die losgelaten wordt’. De reus splitst in tweeën en ik kom eruit als een libelle, ik vlieg zelfs libelleachtig. Ik vlieg door het

heelal, kom dan in mistig licht en word een energie die als een soepele sliert in elkaar draaiende vormen danst als draaiend elastiek. Ik voel me dan steeds logger worden en zie dat ik een zee in ga zakken. Ik ben nog onervaren en stop de meditatie. Dit soort meditaties leren mij onder andere sensaties te ervaren die buiten het huidige lichaam vallen en te wennen aan het volgen van irrationele beelden.

Als ik een tijdje later mijn lichtgevende rozenkwartsburcht bezoek word ik opgewacht door een flonkerend doorschijnend roze wezen met libellevleugels en een weelderige hardos. Ik vraag me af of zij een aspect van mezelf is. Ze gaat met me mee de burcht in, nu nauwelijks nog te zien, al voel ik haar aanwezigheid wel sterk. Door een poort neemt ze me mee naar een wereld vol kleuren en zonlicht, heel licht en sprankelend. We zweven op boomstamhoogte, ik schat tussen 3 en 5 meter boven de grond. Links tussen stammen zie ik opeens een vrij grote mannelijke elf, met een traditioneel Peter Pan pakje al heeft hij een heel ander gezicht. Hij is getint, heeft donkere ogen. Hij oogt als een jonge man, prettig en vriendelijk. Hij hoort duidelijk bij de plantenwereld. Die hier geheimzinnig is en donker, maar positief aanvoelt, net als hij. In de verte zie ik een waterval aan het eind van een komvormige vallei. Daar is een blauw flonkerend wezen. Deze watervalvrouw heeft een kaal hoofd, haar gezicht is niet duidelijk. Ook haar onderlijfgestalte is zeer vaag. Onder water zijn weer andere wezens, meer zeemeerminachtig, niet flonkerend, zeer wendbaar, ik kan niet echt de vissenstaarten zien. Aan de oever onder water ontdek ik mannelijke wezentjes met veel hoofd en nauwelijks lichaam, althans het lichaam is heel erg klein in verhouding met hun hoofd. We gaan het water uit en ik ga de grond in, daar zie ik de dwergachtigen zoals ik ze ook bij mij thuis onder de grond heb gezien, ik denk dat het kobolden zijn. Ik vind het geweldig om alles zo scherp en kleurrijk te mogen zien. Dit zijn mijn eerste kennismakingen met de wereld van de natuurwezens.

Eerste kennismaking met grootvader

Tijdens een meditatie kijk ik om me heen en zie een veer in de lucht hangen. Als ik me afvraag waarom die veer er hangt, hoor ik een wat ongeduldige stem; 'Zet hem dan op je hoofd mens!'

Dat doe ik, en meteen ben ik een jonge indiaanse vrouw in een zeemleren witte jurk met franje, en zeemleren witte laarsjes. Ik heb twee vlechten waar onderaan bont in gevlochten zit. Ik ben aan het hijgen want ik heb net gedanst of gerend. Ik ben uitgelaten en vrolijk. Ik ben in een bosrijke omgeving. Ik ga op onderzoek uit, ken ik hier iemand? Ja, ik weet opeens dat ik hier een

grootvader heb. Daar zie ik hem al, in een tipi (wigwam). Hij weet veel van de natuur en de dieren en ik ben regelmatig in zijn tent waar hij af en toe vertelt vanuit zijn diepe wijsheid en kennis. Hoog in de tent aan een touw hangt een roodbruine zak. Dat is een soort geheimzak. Er zit geloof ik een geest in. Alleen als het donker is wordt die zak naar beneden gehesen. Als ik er bij ben maakt grootvader hem open, er zitten stenen in, en tabak, en dingen uit de natuur, takjes, veren enz. Die zak was geheim, daar werd met ontzag mee omgesprongen. Verder hangt er een boog bovenin de tent, om geesten mee te vangen. Op een keer heeft grootvader een ‘geestvogel’ gevangen. Hij maakt een lang touw aan de vogel. Die vliegt meteen weg met een reusachtige snelheid. De vogel gaat heel ver weg en ik weet dat grootvader door zijn ogen kan zien. Ik neem waar wat de vogel ziet; hij kijkt om een hoek voorbij de horizon, met uitzicht half op de sterren en half op een ander deel van de aarde. Grootvader kom ik later vaker tegen. Hij heeft een heel belangrijke invloed op mij gehad in dat leven. De jonge vrouw die ik toen was groeit uit tot een wijze oude vrouw die ik later zal ontmoeten en die mij, zelfs nu nog, inspireert.

Boom

Tijdens een fietstocht ga ik op een bankje zitten bij een grote boom in een bos in de buurt van mijn huis. Ik krijg de indiaanse grootvader te zien, hij zit tegen de boom geleund. Ik vraag wat hij aan het doen is en hij vertelt dat hij één wordt met de boom. Hij vertelt dat dat handig is want vanuit de boom kun je, als je in de top bent, enorm ver zien. Ik ga met mijn bewustzijn mee de top in en inderdaad, het landschap is enorm. Het is echter zeker niet het boslandschap met de provinciale weg waar ik in de stof ben, maar een enorm weids en golvend prairie gebied. Dit is één van de eerste keren dat de ‘andere wereld’ zich mengt met de ‘gewone’ wereld. Later krijg ik het gevoel in twee werelden tegelijk te leven.

Een wonderbaarlijke reis in de archetype velden

Ik zak weg in één van mijn meditaties. Zomaar vanzelf ontvouwt zich een fascinerende film voor mijn geestesoog. Het eerste dat ik zie zijn kindervoeten in laarsjes. Spontaan heb ik de herinnering dat de binnenkanten van mijn enkels altijd zo’n pijn deden in zulke laarsjes. Ik laat het voor wat het is en neem waar wat er verder gebeurt. Ik zie een meisje in regenjasje en met parapluutje en een koffertje. Het meisje dwarrelt daarna naar beneden, wat me het idee geeft: ‘grip verliezen’. Spontaan ontstaat er een haak aan de bovenkant van de paraplu waardoor ze aan een lijn kan blijven hangen, maar

daardoor gaan de beelden haperen. Waarop de paraplu vleugels krijgt en het meisje kalm aan de vliegende paraplu voortzweeft. Ze landt en opent haar koffertje voor een oud iemand, er komen vlinders uit die weg vliegen. Daarna vliegt ze aan haar paraplu snel weer verder naar een meertje, uit haar koffer laat ze een vis springen, het water in. De vis heeft armpjes. Weer vliegt ze verder. Er verschijnt een tijger die door de lucht met haar mee springt. Ze komt bij hoge sneeuwbergen, de tijger landt en laat het meisje op zijn rug zitten. Ze arriveren bij een groot glazen paleis. Het meisje gaat op de tijger naar binnen en komt in een zaal met allemaal spiegels. Ze opent de koffer en er komt een klein narretje uit. Ondertussen worden ze nieuwsgierig gadeslagen door een draak die aldoor zijn kop vanachter de spiegels tevoorschijn steekt. Die kop wordt in alle spiegels gereflecteerd. Het narretje heeft echter geen spiegelbeeld. Het narretje springt heel hoog en maakt allemaal capriolen.

Dan verschijnt een Chinese man. Deze man had ik inmiddels als gids leren kennen, ik noem hem de 'drakenmeester' omdat hij een draak bij zich had toen ik hem voor het eerst ontmoette. Hij heeft een lange vlecht en een zwart mouwloos vestje en witte 'rok'. De drakenmeester neemt de nar mee naar beneden een brede trap af. Beneden in de keuken zitten allemaal vrouwen aan een lange tafel te grienen en te huilen. De drakenmeester zet de nar op tafel waar hij ook gaat buitelen en gek doen. Het resultaat is dat de vrouwen allemaal zo erg moeten lachen dat de tranen over hun wangen rollen. De drakenmeester neemt de nar weer mee naar boven. De trap is enorm en bij elke tree wordt de nar groter. Bovenaan komen ze in een kamer waar in een hemelbed een heel bleek, ziek meisje ligt. De drakenmeester blijft bij de deuropening staan. De nar, die inmiddels een jonge man is geworden, loopt de kamer in en doet de balkondeuren open. Er komt echter een enorme wind binnen die bladeren en stof binnen blaast. De nar-jonge man trekt het meisje uit bed en trekt haar mee naar het balkon. Voor het balkon buldert een grijswitte wolk, een boos wezen, alle storm naar hun toe. Het meisje is daar niet tegen bestand, eerst verliest ze haar haar dat als een pruik afwaait, daarna versnipperd ze helemaal en verdwijnt. Daarop springt de nar-jonge man in de mond van het wolkwezen dat daardoor volledig verandert. Het wordt een zacht briesje, met prettige temperatuur en zomerse sfeer.

De wolk vertrekt en vliegt over mooie velden en vindt een jong trillend hertje waar hij stopt. Het hertje verandert in een gevleugelde fee op spitzen. De nar-jonge man springt uit de wolk en gaat een duet met haar dansen. Hij heeft nu ook vleugels. Samen vliegen ze terug naar het balkon en komen binnen. De jonge man verandert hier weer in de nar. De fee en de nar willen de grote trap afdalen maar bij elke tree wordt de nar kleiner, hij draait zich om en gaat weer

omhoog, durft niet naar beneden. Dan geeft de drakenmeester hem een kroon. Nu lukt het wel. Ze dalen af en ondertussen hebben de dames in de keuken allemaal taarten gemaakt voor een groot feest. In de spiegelzaal staat nu een wit gevleugeld paard. De nar en het feeënmeisje gaan er samen op zitten en vliegen weg. Eerst naar het gebied waar de vlinders waren losgelaten die hoog boven een stad blijken te vliegen. De nar en het feeënmeisje zwaaien met hun handen door de vlinders die daarop enorm vermeerderen en in vele tere kleuren naar beneden gaan, het ‘mensengebied’ in. Daarna keert het paard en ze vliegen naar het meer. Het paard verandert in een waterpaard; van voren paard, van achter met een vissenstaart. De vis met de armpjes komt hun tegemoet. Onder water is een mooi gekleurd paleis en het water is heel helder met overal mooie lichtsprankels. Achter het paleis echter zie ik opeens een dreigende zwarte muur van opgestapelde kanonskogels.

Daarachter zit niet veel goeds. De kanonskogels veranderen nu in zeepbellen zodat je er een beetje doorheen kunt kijken. Het water er achter is vies en dreigend. Opeens zie ik dat van bovenaf een zwarte draak verschijnt die vuur spuwt in het water. Het effect is dat het onder water nu heel stil, schoon en leeg wordt. De vis gaat de zeepbellenmuur stukmaken en iedereen gaat vol vreugde het nieuwe schone water in. Er staat meteen een nieuw paleis en het glinsterende lichtgevende water spreidt zich uit via beken en rivieren over de hele wijde omtrek. Het feeënmeisje en de nar vliegen terug naar het glazen paleis waar ze naar binnen gaan. Het meisje met de paraplu komt dan uit het paleis, ze laat haar tijger, die haar nog even vergezelde, achter aan de voet van de bergen. En vliegt dan naar het kamertje waar ze haar reis met de paraplu begon. Het laatste beeld is dat het meisje in een bedje ligt met de paraplu tegen de muur gezet en de laarsjes voor het bed. In die periode kon ik dit alleen nog maar visueel waarnemen, nu besef ik dat het de story of my life is. Na deze meditatie ben ik erg opgetogen want dit is de eerste keer dat ik zo’n lange film te zien krijg die zich helemaal spontaan en vanzelf afspeelt. Nog niet alle elementen begrijp ik, maar het merendeel is naderhand op zijn plek gevallen.

De scorpioentest

In meditaties word ik vaak ontvangen door diverse gidsen. Een bepaalde gids houdt zich dan gedurende een bepaalde periode met mij bezig, daarna treedt hij naar de achtergrond en ontmoet ik hem of haar alleen nog incidenteel. Soms zijn er twee of meer gidsen aanwezig die elkaar afwisselen of met elkaar overleg plegen over hun onderricht aan mij. Ze zijn vaak kort van stof en humoristisch. Maar altijd liefdevol en ‘vaderlijk’ (de mannelijken althans). De

Chinese man met de lange vlecht en het lange hemd, de drakenmeester, ontmoet ik altijd op een veldje met een poel. ‘Wel, wat wil je?’ vraagt hij mij, zoals gewoonlijk welwillend glimlachend. ‘Ik wil het licht zien en alles weten’, antwoord ik. ‘En als jij op de stoel van God zou zitten, wat zou er dan gebeuren?’ is zijn wedervraag. O jee, nee, met het wazige in mijn hoofd zou dat niets worden, besef ik. ‘Dan wil ik mijn gidsen beter leren kennen’, is mijn volgende vraag. De drakenmeester glimlacht. Hij laat een mooie blauwe vlinder verschijnen en laat mij weten dat ik dat ook kan doen. Maar ik weet niet hoe. Hij laat me naar mijn handpalmen kijken, tot mijn verrassing spuit daar licht uit. Ik kan er nog niets mee. De Chinees tovert nu zelf van alles tevoorschijn uit zijn handen zoals bloemen en vlinders en hij zet een leguaan op mijn arm die een beetje omhoog begint te kruipen. Ik voel me wat ongemakkelijk want wat moet ik met een leguaan? ‘Hoe zit het met de zielen van deze gematerialiseerde dieren?’ vraag ik betweterig maar hij laat me telepathisch weten dat ik deze vraag los moet laten.

In een ingeving doe ik mijn handen bij elkaar en vorm een bol van het licht. De Chinees glundert van tevredenheid. Ik doe mijn handen wat uit elkaar en de bol trekt draden, ik besef dat daarbinnen van alles zou kunnen verschijnen. Er verschijnt inderdaad iets, een bloem, maar een beetje mislukte; half bloem, half uitgebloeid pluus. Dan verschijnt er een grote wolkende vorm die naar boven telkens open wolkt en uiteindelijk een hele grote bol uitspuit die als vuurwerk uiteen buigt en naar beneden spat. Ik krijg de opdracht aan iets nieuws te denken. Handen weer bij elkaar, bol maken, dat is nu een soort zeepbel, de bol spat open en er komt een ijsvogel uit. Ik bekijk hem om te zien in hoeverre ik details kan zien en of hij wel klopt. Ik maak weer een bol, hij springt open; Pats! Onwillekeurig zeg ik het woord in gedachten. Tot mijn verbazing zit er nu een pad in mijn handen. ‘Maar ik dacht helemaal niet aan een pad’, denk ik in mezelf. ‘Jawel’, denkt de drakenmeester terug, ‘je zei toch PATs’. Gunst, inderdaad. Ik krijg de smaak te pakken; ik denk aan een enorme walvis. Alleen de staart klopt niet helemaal. Handen weer bijeen en weg is hij. Nu ontstaan er allemaal waterlelies. Ik wil net aan een haai gaan denken als hij me dat belet en zelf weer dingen tevoorschijn ‘tovert’ en van alles op mijn hand en armen zet; een jonge kraai, een vlinder, een jong wittig konijntje, een slang en nog veel meer tot ik vol zit met dieren. Wat nu? Ik besluit om alles met een zwaai in mijn bol te laten verdwijnen tot grote tevredenheid van de Chinees. Net als ik besluit om uit de meditatie te komen houdt de drakenmeester een grote zwarte glimmende schorpioen omhoog. Ik huiver, maar hij zet hem op mijn hand. De schorpioen staat met zijn staart in de aanslag, ik vind het zeer onprettig, maar realiseer me dat ik hem heel goed moet bekijken en doen alsof dit allemaal echt is want ik besef dat het een training is. Dan bedekt hij mij totaal met schorpioenen en ik ondervind dat,

als ik maar denk dat het een illusie is en angst niet nodig is, het helemaal geen effect op me heeft maar dat het dan ook geen les inhoudt. Dus doe ik net of het in de stof gebeurt en dat ik dit kan ondergaan door te beseffen dat ik een bepaalde doodsverachting heb en dat de stof illusie is. Na een poosje wil ik dat ze weg gaan en ze zijn dan ook in één klap weg, alweer tot grote tevredenheid van de lachende Chinees. Ik kom uit de meditatie en merk dat ik best opgelucht ben want het is behoorlijk indrukwekkend zo'n training met al die schorpioenen op je lijf.

De Aarde Godin

Als ik Mira naar bed breng blijf ik meestal een tijd op haar kamer. Ze heeft last van ernstige angsten en zit in een kwetsbare levensfase. Mijn aanwezigheid in haar kamer is niet alleen om haar te beschermen en gerust te stellen maar ook om zelf onderricht te ontvangen vanuit de 'andere wereld'. Ik gebruik de tijd om bij haar te waken namelijk om te gaan mediteren. Ook nu ga ik naar mijn rozenkwarts ruimte. De kaars brandt op de tafel, maar Sophia is er niet. Ik besluit op onderzoek te gaan, via een trap ga ik naar beneden. Ik kom via een diepe schacht in een verlichte grot. Daar zit een vrouw op haar troon. Ze voelt koninklijk en krachtig als een aarde godin. Ze neemt me mee. Achter de grot is nog een ruimte, een grotje waarin een vulkaanvormig bad staat, vol met natte leem. De aardegodin glijdt het modderbad in. Het is glibberig en ze raakt helemaal besmeurd. Achter het vulkaanbad is een houten deur waar een schedel boven hangt, ik volg haar als